

Arrest

nr. 219 060 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 maart 2019 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: W.

voornaam: N. H.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Hamme op 20/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 09/03/2017 en op 30/05/2017.

Zij werd bovendien geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit haar dossier blijkt dat zij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor zij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene maakte melding van een wettelijke samenwoning bij de gemeente Antwerpen met een Nederlandse onderdaan V. F.. De stad Antwerpen weigerde deze wettelijke samenwoning, na negatief advies van het parket, te registreren op 01/12/2016. Betrokkene maakte vervolgens opnieuw melding van een wettelijke samenwoning met diezelfde partner. Opnieuw weigerde de stad Antwerpen, na negatief advies van het parket, om deze samenwoning te registreren. Betrokkene ging in beroep tegen deze weigering bij de RBA. In haar vonnis dd 16/04/2018 verklaart de RBA dit beroep ontvankelijk maar ongegrond. Zowel door het de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, het parket van Antwerpen als de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnrelatie betreft. Betrokkene wenst deze wettelijke samenwoning af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van

andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Bovendien, een intentie tot wettelijk samenwonen opent geen verblijfsrecht.

Recent opende betrokkene een huwelijksdossier met de Belgische H. K. te Hamme. Zij wordt in het kader hiervan op 20/03/2019 verhoord. In een circulaire van 17/09/2013 (Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf) staat te lezen dat 'de uitvoering van het 'BGV' niet zal worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: - reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om een melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning.' Dit is hier duidelijk het geval. Het risico bestaat dat betrokkene ook met dit huwelijk enkel uit is op het bekomen van een verblijfsrecht in België.

Het staat de huidige partner van betrokkene om betrokkene achterna te reizen naar Suriname om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan ten allen tijde ook een opschorting van het inreisverbod van drie jaar aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar vriendin België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Indien er sprake zou zijn van een oprechte liefdesrelatie en een reëel familiaal leven, dan nog betekent deze beslissing geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wordt gehoord door de politie van PZ Hamme op 20/03/2019 naar aanleiding van deze beslissing en verklaart dat zij in België is om een ander leven te zoeken, om er te studeren en om er te werken. Zij zegt dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst omdat zij hier een nieuwe partner heeft en wenst te huwen. Ze brengt verder geen redenen aan die een terugkeer naar Suriname in de weg zouden staan.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 09/03/2017 en op 30/05/2017.

Zij werd bovendien geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit haar dossier blijkt dat zij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor zij een

verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene maakte melding van een wettelijke samenwoning bij de gemeente Antwerpen met een Nederlandse onderdaan V. F.. De stad Antwerpen weigerde deze wettelijke samenwoning, na negatief advies van het parket, te registreren op 01/12/2016. Betrokkene maakte vervolgens opnieuw melding van een wettelijke samenwoning met diezelfde partner. Opnieuw weigerde de stad Antwerpen, na negatief advies van het parket, om deze samenwoning te registreren. Betrokkene ging in beroep tegen deze weigering bij de RBA. In haar vonnis dd 16/04/2018 verklaart de RBA dit beroep ontvankelijk maar ongegrond. Zowel door het de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, het parket van Antwerpen als de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnrelatie betreft. Betrokkene wenst deze wettelijke samenwoning af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Bovendien, een intentie tot wettelijk samenwonen opent geen verblijfsrecht.

Recent opende betrokkene een huwelijksdossier met de Belgische H. K. te Hamme. Zij wordt in het kader hiervan op 20/03/2019 verhoord. In een circulaire van 17/09/2013 (Omsendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf) staat te lezen dat 'de uitvoering van het 'BGV' niet zal worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: - reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om een melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning.' Dit is hier duidelijk het geval. Het risico bestaat dat betrokkene ook met dit huwelijk enkel uit is op het bekomen van een verblijfsrecht in België.

Het staat de huidige partner van betrokkene om betrokkene achterna te reizen naar Suriname om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan ten allen tijde ook een opschorting van het inreisverbod van drie jaar aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar vriendin België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Indien er sprake zou zijn van een oprechte liefdesrelatie en een reëel familiaal leven, dan nog betekent deze beslissing geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wordt gehoord door de politie van PZ Hamme op 20/03/2019 naar aanleiding van deze beslissing en verklaart dat zij in België is om een ander leven te zoeken, om er te studeren en om er te werken. Zij zegt dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst omdat zij hier een nieuwe partner heeft en wenst te huwen. Ze brengt verder geen redenen aan die een terugkeer naar Suriname in de weg zouden staan.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum

kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 09/03/2017 en op 30/05/2017.

Zij werd bovendien geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit haar dossier blijkt dat zij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor zij een

verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene maakte melding van een wettelijke samenwoning bij de gemeente Antwerpen met een Nederlandse onderdaan V. F.. De stad Antwerpen weigerde deze wettelijke samenwoning, na negatief advies van het parket, te registreren op 01/12/2016. Betrokkene maakte vervolgens opnieuw melding van een wettelijke samenwoning met diezelfde partner. Opnieuw weigerde de stad Antwerpen, na negatief advies van het parket, om deze samenwoning te registreren. Betrokkene ging in beroep tegen deze weigering bij de RBA. In haar vonnis dd 16/04/2018 verklaart de RBA dit beroep ontvankelijk maar ongegrond. Zowel door het de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, het parket van Antwerpen als de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnrelatie betreft. Betrokkene wenst deze wettelijke samenwoning af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Bovendien, een intentie tot wettelijk samenwonen opent geen verblijfsrecht.

Recent opende betrokkene een huwelijksdossier met de Belgische H. K. te Hamme. Zij wordt in het kader hiervan op 20/03/2019 verhoord. In een circulaire van 17/09/2013 (Omsendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf) staat te lezen dat 'de uitvoering van het 'BGV' niet zal worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: - reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om een melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning.' Dit is hier duidelijk het geval. Het risico bestaat dat betrokkene ook met dit huwelijk enkel uit is op het bekomen van een verblijfsrecht in België.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CR:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Suriname. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.N., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Hamme/Waasmunster, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te BRUGGE, de betrokkene, W., N. H., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge."

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel uit verzoekster kritiek op het gegeven dat haar vrijwillige vertrektermijn werd verleend en voert zij onder meer de schending aan van artikel 1, § 2 en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster houdt een uitvoerig theoretisch betoog over het ‘risico op onderduiken’ en de betrokken wetsbepalingen. Vervolgens gaat verzoekster concreet in op de gehanteerde criteria en motieven in de bestreden beslissing:

“5. De gemachtigde wijst in eerste instantie op “4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”. Ter onderbouwing verwijst de gemachtigde naar twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 9 maart 2017 en 30 mei 2017.

Beide bevelen houden echter geen rekening met de duurzame relatie die verzoekster sindsdien heeft opgebouwd met een Belgische onderdaan, hun samenwoont en hun intentie om te huwen (zie het feitenrelaas).

De gemachtigde kan derhalve niet stellen dat “een dwangverwijdering is proportioneel”, zonder hiermee rekening te houden bij de beoordeling van dit criterium. Dit geldt des te meer aangezien het risico op onderduiken “actueel en reëel” moet zijn en rekening moet houden met “alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”.

Dit geldt des te meer nu verzoekster ook een inreisverbod van drie jaar kreeg opgelegd.

De toepassing van de gemachtigde van dit criterium, door louter te verwijzen naar twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 2017, kan derhalve niet volstaan. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet vereist, in navolging van bovenvermelde richtlijn en rechtspraak, dat “het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”.

Doordat de gemachtigde louter verwijst naar twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 2017 zonder echter rekening te houden met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval en zonder vast te stellen dat het risico op onderduiken actueel en reëel is, schendt de gemachtigde artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. De gemachtigde wijst in een tweede criterium naar "10° betrokkene heeft verklaard of uit haar dossier blijkt dat zij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor zij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is".

Dit criterium correspondeert met artikel 1, §2, 10° van de Vreemdelingenwet: "de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is".

De gemachtigde wijst als feitelijke onderbouwing naar de partnerrelatie met de heer V. en met de heer H.. Er wordt echter niet gesteld dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend, terwijl dit nochtans de elementen zijn waarover het toegepaste criterium handelt (artikel 1, §2, 10° van de Vreemdelingenwet).

Uit de gehanteerde motieven door de gemachtigde, om toepassing te maken van dit criterium, blijkt niet dat wordt verwezen naar een verzoek tot internationale bescherming of een verblijfsaanvraag (voor zover als nodig kan worden benadrukt dat een verklaring tot wettelijke samenwoning of een huwelijksaangifte geen verblijfsaanvraag is).

Derhalve schendt de gemachtigde artikel 1, §2, 10° van de Vreemdelingenwet door dit criterium foutief toe te passen."

3.3.2.2. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij:

"In de bestreden beslissing worden twee determinerende motieven aangegeven, op grond waarvan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie besliste dat er sprake is van een risico op onderduiken:

- verzoekende partij heeft duidelijk gemaakt dat zij geen gevolg wil geven aan de haar betekende bevelen dd. 09.03.2017 en 30.05.2017 (art. 1, §2, 4° Vreemdelingenwet)
- verzoekende partij kwam voor andere redenen naar België dan zij in haar verblijfsaanvraag liet uitschijnen (art. 1, §2, 10° Vreemdelingenwet)

Wat betreft dit eerste motief, m.n. het feit dat verzoekende partij geen gevolg wil geven aan de haar betekende bevelen, houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hierbij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de context, te weten de relatie die werd opgebouwd met dhr. H na ontvangst van deze bevelen. Ook zou door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet zijn vastgesteld dat het risico op onderduiken 'actueel en reëel' is.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 09.03.2017 en 30.05.2017. De door verzoekende partij ingestelde annulatieberoepen werden ten andere door Uw Raad verworpen in de arresten nr. 189.011 en 207.655.

Verweerder benadrukt dat deze vaststelling op zich reeds voldoende is om de toepassing van art. 1, §2, 4° Vreemdelingenwet te verantwoorden.

Terwijl verzoekende partij dwaalt, waar zij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met de duurzame relatie die verzoekende partij heeft opgebouwd sinds deze 2 bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verweerder benadrukt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat wel degelijk rekening gehouden werd met de voorgehouden duurzame relatie:

"Recent opende betrokkene een huwelijksdossier met de Belgische H. K. te Hamme. Zij wordt in het kader hiervan op 20/03/2019 verhoord. In een circulaire van 11/09/2013 (Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf) staat te lezen dat 'de uitvoering van het 'BGV' niet zal worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd; - reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om een melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning.' Dit is hier duidelijk het geval. Net risico bestaat dat betrokkene ook met dit huwelijk enkel uit is op het bekomen van een verblijfsrecht in België.

Het staat de huidige partner van betrokkene om betrokkene achterna te reizen naar Suriname om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kon ten allen tijde ook een opschorting van het inreisverbod van

drie jaar aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen terzake om hoor vriendin België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Indien er sprake zou zijn van een oprechte liefdesrelatie en een reëel familiaal leven, dan nog betekent deze beslissing geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.”

Voormelde motivering toont aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris met alle relevante omstandigheden heeft rekening gehouden.

De kritiek als zou de gemachtigde van de Minister bijkomend moeten motiveren over het ‘actueel en reëel’ risico is al evenzeer weinig ernstig.

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig. Verzoekende partij weigert evenwel gehoor te geven aan deze bevelen. Bovendien is de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hamme, om de voltrekking van het huwelijk uit te stellen, een zeer recente beslissing.

“Verzoekers voeren nog aan dat verweerder niet nader heeft uiteengezet waarom hij opteerde om geen enkele termijn meer toe te staan om vrijwillig het land te verlaten, terwijl artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet hem toelaat om een termijn tot maximum zeven dagen op een bevel op het grondgebied te verlaten te vermelden indien een vreemdeling niet binnen de toegekende termijn aan een eerder beslissing tot verwijdering gevolg gaf. Er dient evenwel te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer een vreemdeling door zijn handelen te kennen geeft hoe dan ook niet van plan te zijn om een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten te respecteren en dit in het verleden ook niet deed, dan kan hij niet verwachten dat een bestuur -dat reeds wees op het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten- nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten.” (R.v.V. nr. 138.718 dd. 18.02.2015)

Wat betreft het tweede motief, m.n. het feit dat verzoekende partij voor andere redenen dan vermeld naar het Rijk is gekomen, voert verzoekende partij aan dat zij nog nooit een verblijfsaanvraag heeft ingediend, en dat daarom onterecht toepassing van dit artikel zou zijn gemaakt.

Verweerder laat ter zake gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 12.10.2016 een visum kort verblijf verkreeg, geldig voor de periode van 12.10.2016 tot en met 01.02.2017.

Verweerder benadrukt dat dergelijke aanvraag voor een visum kort verblijf wel degelijk beschouwd wordt als een verblijfsaanvraag.

Terwijl verzoekende partij bij deze visumaanvraag onmiskenbaar heeft aangegeven dat zij slechts voor een korte periode naar de Schengenzone wilde reizen. Uit de feiten blijkt dat zij in werkelijkheid haar visum kort verblijf heeft gebruikt om zich (tegen de inhoud van dit visum in) in illegaal verblijf in België te nestelen.

De gemachtigde van de Minister heeft aldus terecht toepassing gemaakt van art. 1, § 2, 10° Vreemdelingenwet.”

3.3.2.3. Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het

grondgebied te verlaten dat afgegeven worden aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, §3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. In casu werd ervoor geopteerd verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, §1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillig terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergereleerde taken, , Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92)

Aldus bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In dit kader herinnert de Raad aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3.2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat in casu een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden; en
- 10° Betrokkene heeft verklaard of uit haar dossier blijkt dat zij voor haar andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor zij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

3.3.2.5. Wat betreft artikel 1, § 2, 10° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt:

“10° Betrokkene heeft verklaard of uit haar dossier blijkt dat zij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor zij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene maakte melding van een wettelijke samenwoning bij de gemeente Antwerpen met een Nederlandse onderdaan V. F.. De stad Antwerpen weigerde deze wettelijke samenwoning, na negatief advies van het parket, te registreren op 01/12/2016. Betrokkene maakte vervolgens opnieuw melding van een wettelijke samenwoning met diezelfde partner. Opnieuw weigerde de stad Antwerpen, na negatief advies van het parket, om deze samenwoning te registreren. Betrokkene ging in beroep tegen deze weigering bij de RBA. In haar vonnis dd 16/04/2018 verklaart de RBA dit beroep ontvankelijk maar ongegrond. Zowel door het de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, het parket van Antwerpen als de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnrelatie betreft. Betrokkene wenst deze wettelijke samenwoning af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Bovendien, een intentie tot wettelijk samenwonen opent geen verblijfsrecht.”

De Raad stelt vast dat voormelde feitelijke motivering enkel betrekking heeft op de wettelijke samenwoning die verzoekster sloot met dhr. F.V. en die niet werd geregistreerd omdat er werd vastgesteld dat er sprake was van een schijnrelatie. Er wordt in de bestreden beslissing niet verwezen naar een concreet beschermingsverzoek of een concrete verblijfsaanvraag die door verzoekster werd ingediend, hoewel dit elementen zijn die determinerend zijn om het objectief criterium in artikel 1, § 1, 10° van de Vreemdelingenwet toe te passen. Het afleggen van een verklaring tot samenwoont kan niet worden beschouwd als verzoek om internationale bescherming of als een verblijfsaanvraag. Gelet op feitelijke motivering die de verwerende partij in de bestreden beslissing hanteert, treedt de Raad verzoekster bij in het standpunt dat de verwerende partij artikel 1, § 2, 10° van de vreemdelingenwet schendt door dit criterium foutief toe te passen.

Het verweer in de nota dat verzoekster een visumaanvraag heeft ingediend en dat uit de feiten blijkt dat zij in werkelijkheid haar visum kort verblijf heeft gebruikt om zich tegen de inhoud van dit visum in, in illegaal verblijf in België te nestelen, laat niet toe anders te besluiten. Het verweer komt immers neer op een beoordeling en afweging waarvan voor het eerst blijk wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en dit verzoekster de mogelijkheid ontnemt om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Daarenboven, in zoverre wordt verwezen naar een visumaanvraag uit 2016, doet dit verweer geen afbreuk aan wat hierna zal worden vastgesteld, met name dat er geen zorgvuldig onderzoek is gevoerd naar het actueel en reëel risico op onderduiken waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

3.3.2.6. Wat betreft artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt:

“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 09/03/2017 en op 30/05/2017. Zij werd bovendien geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.”

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat met een aantal elementen geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van het vermeende risico op onderduiken. Daarbij verwijst zij naar het feit dat zij sinds de afgifte van de twee bevelen van 9 maart 2017 en 30 mei 2017 een duurzame relatie heeft opgebouwd met een Belgische onderdaan sinds 18 maart 2018, dat zij al geruime tijd samenwonen en dat zij de intentie hebben om te huwen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en dhr. K.H. op 23 februari 2019 een huwelijksaangifte hebben gedaan bij de gemeente Hamme. De huwelijksdatum werd vastgesteld op 12 maart 2019 maar werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand uitgesteld naar twee maanden, onder voorbehoud van bijkomend uitstel door het parket. Verzoekster en dhr. K.H. werden op 20 maart 2019 verhoord door de lokale politie van Hamme in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk. Uit de gehoorverslagen, die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift, blijkt dat verzoekster en dhr. K.H. verklaren dat zij reeds een jaar samenwonen in Hamme, hetgeen wordt bevestigd door de verschillende getuigenverklaringen die verzoekster bij het verzoekschrift voegt.

Uit de voormelde feitelijke motivering inzake de toepassing van artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het beoordelen van het actueel en reëel risico op onderduiken ook rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster zich kenbaar had gemaakt bij bestuur door middel van het indienen van een huwelijksaangifte en sinds een jaar samenwoont met dhr. K.H. en bijgevolg een vast adres heeft. Niettemin vormen de duurzame relatie, het samenwonen en de huwelijksaangifte relevante elementen om te bepalen of er sprake is van een risico op onderduiken daar men de individuele situatie in haar totaliteit dient te beoordelen.

De verwerende partij verwijst enkel naar de toepassing van het objectief criterium nu verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan twee bevelen uit 2017 en komt meteen tot de conclusie dat *“Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.”*

Waar uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij objectieve criteria toepast, blijkt uit de bestreden beslissing echter niet dat ze rekening heeft gehouden met de individuele en concrete omstandigheden die de situatie van verzoekster kenmerken op het ogenblik van het treffen van de bestreden bijlage 13septies. Evenmin bevat ze een afweging waaruit blijkt dat het risico op onderduiken van verzoeker actueel en reëel is. De bestreden beslissing getuigt van een automatische aanname dat het niet eerder gevolg geven aan de in 2017 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten gelijk staat aan een risico op onderduiken. Deze automatische aanname wordt overigens bevestigd in de verweernota: *“Verweerder stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 09.03.2017 en 30.05.2017. De door verzoekende partij ingestelde annulatieberoepen werden ten andere door Uw Raad verworpen in de arresten nr. 189.011 en 207.655. Verweerder benadrukt dat deze vaststelling op zich reeds voldoende is om de toepassing van art. 1, §2, 4° Vreemdelingenwet te verantwoorden”*

Derhalve blijkt niet dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze het actueel en reëel risico op onderduiken heeft beoordeeld, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval.

3.3.2.7. Verwerende partij betoogt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de duurzame relatie en verwijst naar volgende motivering:

“Recent opende betrokkene een huwelijksdossier met de Belgische H. K. te Hamme. Zij wordt in het kader hiervan op 20/03/2019 verhoord. In een circulaire van 17/09/2013 (Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf) staat te lezen dat ‘de uitvoering van het ‘BGV’ niet zal worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd: - reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om een melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning.’ Dit is hier duidelijk het geval. Het risico bestaat dat betrokkene ook met dit huwelijk enkel uit is op het bekomen van een verblijfsrecht in België. Het staat de huidige partner van betrokkene om betrokkene achterna te reizen naar Suriname om daar de relatie verder te zetten. Betrokkene kan ten allen tijde ook een opschorting van het inreisverbod van drie jaar aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om haar vriendin België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Indien er sprake zou zijn van een oprechte liefdesrelatie en een reëel familiaal leven, dan nog betekent deze beslissing geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.”

Uit de bewoordingen, de opzet en de structuur van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat deze motivering betrekking heeft op een beoordeling van het actueel en reëel risico op onderduiken, noch blijkt dat deze motivering moet worden samengelezen met de daaraan voorafgaande motivering inzake het vaststellen van een risico op onderduiken. Zoals reeds vermeld, uit de feitelijke motivering bij artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij meteen een conclusie treft, terwijl de motivering inzake de duurzame relatie pas daarna komt. Aldus blijkt geenszins eenduidig dat de motivering inzake de duurzame relatie van verzoekster werd betrokken bij de beoordeling van een actueel en reëel risico op onderduiken. Dit geldt des te meer nu de motivering inzake de duurzame relatie van verzoekster wordt besloten met : *“In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.”* Hieruit blijkt dat de motivering inzake de duurzame relatie van verzoekster veeleer betrekking heeft op het individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dan op het individueel onderzoek in het kader van artikel 74/14, § 3, juncto artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte in zoverre de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, waar staat te lezen dat ‘de uitvoering van het ‘BGV’ niet zal worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd, reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om een melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning, oordeelt de Raad als volgt.

Daargelaten de vraag of voormelde omzendbrief een reglementair en bindend karakter heeft, benadrukt de Raad dat een omzendbrief niet kan primeren op duidelijke wetsbepalingen. Zo stelt artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet dat er “kan” afgeweken worden van de vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Verder bepaalt artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn, hetgeen wordt vastgesteld na een individueel onderzoek, op basis van objectieve criteria en rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Een omzendbrief kan aan deze wetsbepalingen geen afbreuk doen, des te meer daar een toepassing van punt 2 van de omzendbrief van 17 september 2013 (oplijsting van situaties waar de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet zal worden opgeschort) leidt tot automatische conclusies zonder een individuele beoordeling die rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval.

De eerdere poging tot schijnsamenwoning met een andere man en het uitstel van de voltrekking van het voorgenomen huwelijk met dhr. K.H. kunnen worden meegenomen in de beoordeling van het actueel en reëel risico op onderduiken. De beoordeling van het risico op onderduiken is echter niet totaal indien tevens geen rekening wordt gehouden met de mogelijkheid dat heden een oprecht huwelijk met dhr. K.H. wordt beoogd in het kader van een duurzame relatie. Van een zorgvuldig handelende overheid mag dan ook verwacht worden dat zij in dit kader tevens rekening houdt met alle relevante elementen daartoe, zoals de verhoorverslagen van de lokale politie van 20 maart 2018 waarvan zij kennis had kunnen hebben.

Verwerende partij houdt in haar nota nog voor dat er geen beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk wordt gemaakt nu het voorgenomen huwelijk tussen verzoekster en dhr. K.H. met twee maanden werd uitgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand en omdat al eerder een

schijnsamenwoning tussen verzoekster en een andere man werd vastgesteld. Daargelaten de vraag of deze elementen voldoende zijn om de oprechtheid van de relatie tussen verzoekster en dhr. K.H. in twijfel te trekken zonder rekening te houden met de verhoren die werden afgenomen op 20 maart 2019, stelt de Raad vast dat de verwerende partij haar betoog zelf onderuit haalt door in dezelfde nota terecht op te merken *“dat thans een onderzoek gevoerd wordt”* naar een mogelijk schijnhuwelijk. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat over dit onderzoek er reeds uitsluit is, noch blijkt dat in casu het bestaan van een schijnhuwelijk formeel werd vastgesteld.

3.3.2.8. Prima facie maakt de verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De nota met opmerkingen laat niet toe anders te besluiten.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoeksters nadeel bestaat er immers in dat zij meteen en zonder verwijl aan een gedwongen verwijdering wordt onderworpen, wat - gezien de impact ervan op een persoon - als een ernstig nadeel moet worden aanzien. Dit nadeel vindt zijn grondslag in het feit dat een risico op onderduiken werd vastgesteld zonder dat er rekening werd gehouden met de elementen die de zaak van verzoekster op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing kenmerken.

Zodoende is tevens voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 maart 2019 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

M. MAES